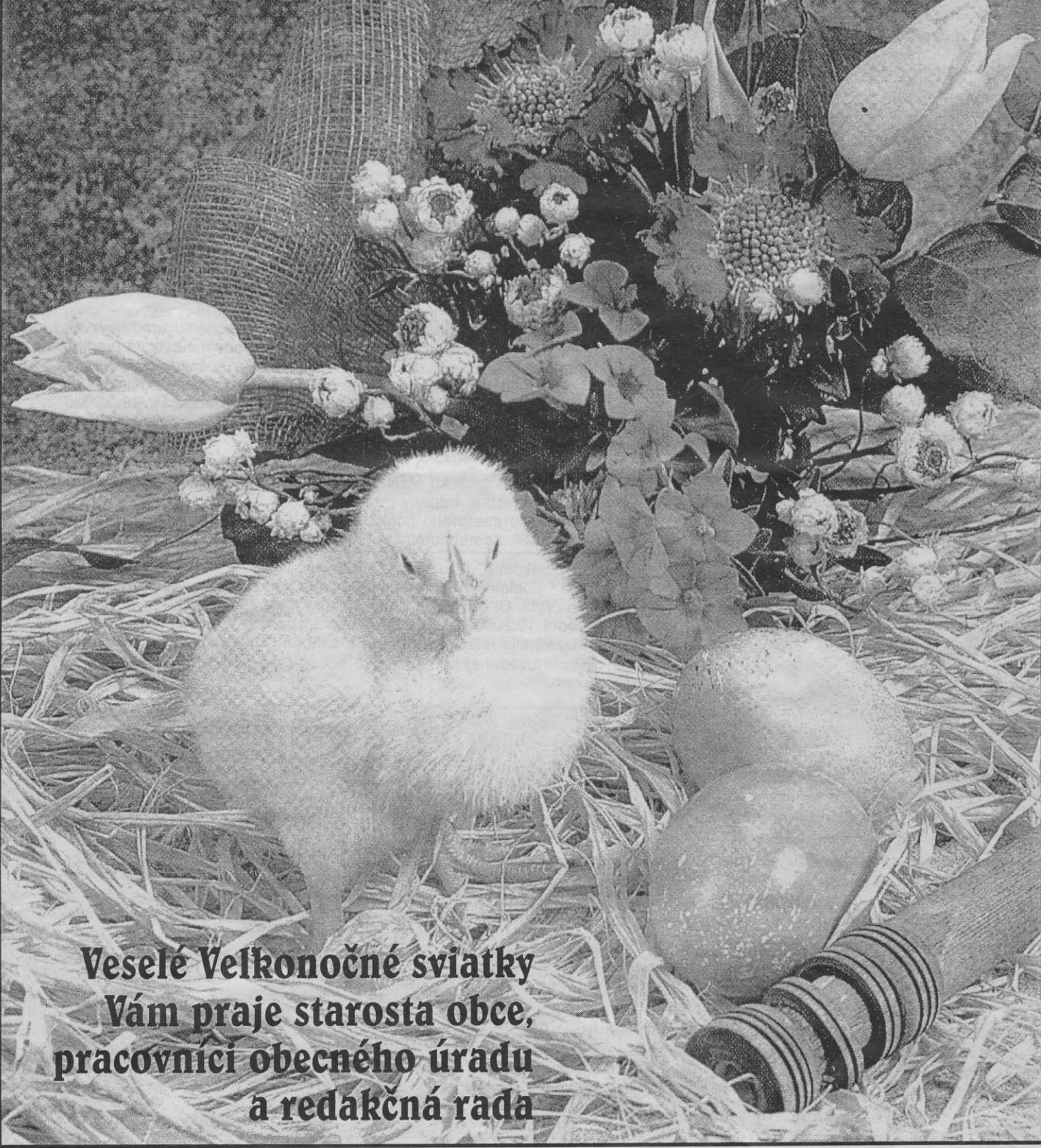

Súčanský **EASTER**

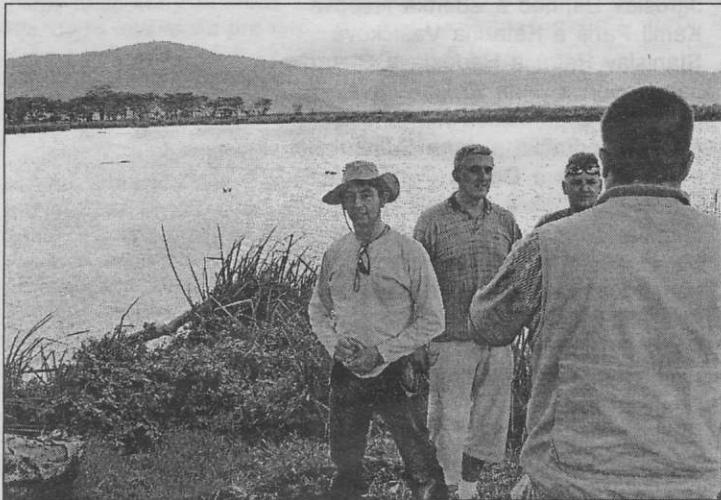

Veselé Veľkonočné sviatky
Vám praje starosta obce,
pracovníci obecného úradu
a redakčná rada

Z listov našich rodákov

O svoje zážitky z návštavy Zanzibaru sa podelil náš rodák Jozef Koprivňanský, žijúci v Českej republike.

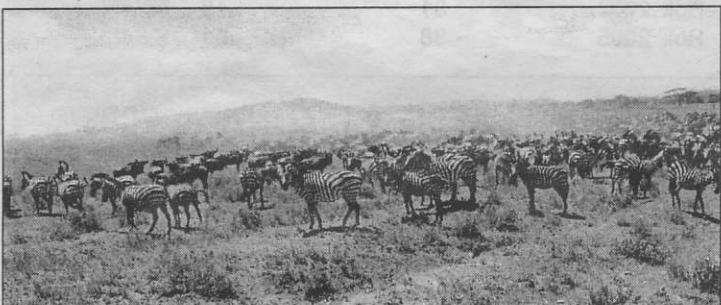
Zanzibar, naozaj toto slovo splní očakávania každého romantika a ešte ďaleko predčí aj tie najúžasnejšie predstavy o raji na zemi.

Mal som možnosť navštíviť Tanzániu, súčasťou ktorej je aj Zanzibar a pokúsim sa vám vyjadriť moje postrehy, ktoré nie sú hneď zrejmé z častých prírodopisných seriálov vysielaných v televízii o tejto zemi, o jej úžasných prírodných parkoch plných zvere. Naozaj pozerajúc televíziu si toto ani neuvedomujete. V nemom úžase som hľadal na stáda pakóní, zebier, slonov,

považujú buvol a hroch, ktorí usmrtila najviac ľudí. Azda je to i tak trochu kvôli ich hmotnosti, ktorá je často viac ako tona. A veru hrochov je tu požehnané. Sú v každej kaluži. Pokiaľ je malá, je tam jeden hroch, ale kde je väčšie jazero, tam ich je aj tristo.

Jediní ľudia, ktorí sa môžu pohybovať v národných parkoch v Tanzánií sú Masajovia. Žijú

žiráf a ďalšieho zvieratstva na pláňach Serengeti, ktoré je najviac zazverenou časťou na svete. Na ploche 15000 km² tu v národnom parku v nadmorskej výške 1300 m žije viac ako milión zvierat. Pohľad na ne je uchvacujúci, hlavne ráno, keď migrujú za pastvou. Nie je nič neobvyklé vidieť veľké stáda slonov ako sa kŕmia trávou a trhajú ju aj s koreňmi alebo žiráf ako ohryzájú vrchy stromov. Svorky levov pokojne odpočívajú na

stále pôvodným spôsobom života. Bývajú v chatrčiach postavených z kravského trusu a popola, ktorý je nahodený na prútenej konštrukcii. Všetci sa živia ako pastieri. Tanzánia je najchudobnejšia zem na svete. Žije tu 35 miliónov ľudí, ktorí väčšinou ani nevedia čo je škola alebo načo sa používa ceruzka. Masajovia sú vysokí, pekne urasťení ľudia. Žijú si veľmi „v pohode“ a nepoznajú slovo ponáhľať sa. Sú priateľskí, ale určite nie

pracovití a poriadkumilovní. Mimo pastierstva sa ešte dosť často zaoberajú pálením dreveného uhlia, ktoré je v tejto zemi, bez infraštruktúry v mestách, dosť dôležitou surovinou.

Masajovia nás vitaní i v ďalšom národnom parku, ktorý sa nachádza v kráteri NgoroNgoro a vznikol po výbuchu sopky. Bol som prekvapený jeho veľkosťou – 8000 km². Okolie kráteru tvoria strmé svahy do výšky až 400 m. Z nich je vidieť celý kráter. Mimochodom názov NgoroNgoro mu dali Masajovia a v preklade znamená niečo ako „cink, cink“, prosté zvuk kravského zvonca.

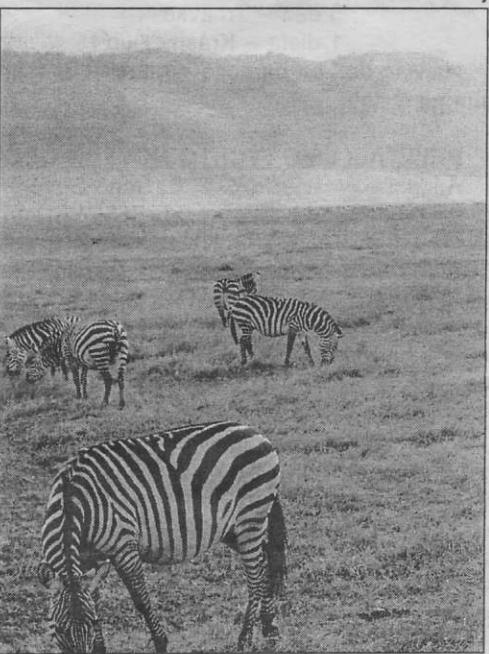
V tomto kráteri žije menej zvierat ako v Serengeti, pre-

tože vegetácia je tu oveľa chudobnejšia, možno i preto, že sa nachádza vo výške 1600 m nad morom. Žijú tu takmer všetky druhy zvierat, ktoré patria do Afriky, vrátane ohrozených nosorožcov. Najotrávnejšie sú tu opice, ktoré žobrú hneď pri vchode do parku a stačí vystúpiť z auta a nedávať chvíľu pozor, tak hneď si niečo úkradnú.

Veľmi známy je i národný park Lake Manyara, kde na jazere dlhom niekoľko kilometrov žijú tisíce plameňákov, až je jazero úplne ružové. No ale skutočne úžasný je na Tanzánií ostrov Zanzibar. Je nevelký, na šírku 25 km a na dĺžku asi 70 km. Žije tu milión ľudí, v väčšej časti sú to muslimovia. Že viac ako 90% obyvateľstva je moslimskej viery má za následok obchod s otrokmi, ktorý na ostrove prebiehal v minulosti. V súčasnej dobe sa snaží Zanzibar osamostatniť a odtrhnúť od Tanzánie. Cel-

ríše nie je veľa čo obdivovať, zato však suchozemca uchváti voda Indického oceánu, ktorá v novembri i v decembri má 28°C a hladina je ako zrkadlo. Podmorský svet je plný korálov a pestrofarebných rýb. Pláže na pobreží sú posiate úlomkami korálov, pretože je tu prekvapivo veľký príliv a odliv skoro až 2 m. Po odlive zostávajú odkryté veľké časti oceánu a v mlákach zostávajú ryby a hlavne kraby.

Zanzibar je najznámejším pestovateľom korenia všetkého druhu, no najznámejším korením z ostrova je určite hrebíček. V tropickom podnebí rastie neuvieriteľné množstvo rôzneho ovocia. Mimo toho, ktoré pozná-

me – banány, ananás, mango, kokosové orechy, datle... som prvý raz v živote videl ešte asi 20 druhov ovocia, ktoré nepoznám a nie som ich schopný ani popísat. Spomeniem za všetky druhy aspoň ovocie z najsvätejšieho stromu –baobabu. Plod je hnedej farby, veľkosti ako sedemdecový poľár vyrobený z kože. Keď sa rozkrojí je plný semien sýtoružovej farby, ktoré majú tvar ako pražená kukurica.

J. Koprivňanský

Ďalší príspevok nám zaslal Pavel Birás – Janigo, žijúci v Nemecku.

LÖRAACH, 2006

Milí rodáci,
ten čas nám tak rýchlo
uteká a roky pribúdajú. Do-
stali sa mi do ruky noviny Súčanský hlásnik. Stačí len pospomínať na pár riadkov - napríklad 790. výročie pre-
vej písomnej zmienky o Súči, ročník III. Č. 2 - v júli 1998, str. č. 4 - veľmi zaujímavé čítanie vychádzajúce z dokladov o urbárskom ži-
vote občanov. Čo museli robiť, aké boli povinné do-
dávky. Rok 1999 - ďalší za-
ujímavý článok, ako sa stal sanitkár starostom v Súči. Z chudobnej rodiny.

Veru taký bol náš detský život na dedine. Ráno na raňajky len zaprázaná alebo mliečna polievka s mlečnami, mlieko riedené vodou. V roku 2005 - posviacka v Hornej Súči. zaujímavé osoby, ktoré ja už bohužiaľ nepoznám, ale súčanski muži aj ženy sú krásni v krojoch.

Už som v mojich 84 ro-
koch videl vela, bol som v Anglicku, Škotsku, Španiel-
sku, Francúzsku, Maroku, Juhoslávii, Rakúsku i v Tu-
nsku. Všade je krásne, ale keď vidím mojich rodákov, tí sú najkrajší. Som zbera-
telom pohľadníc, mám ich niekoľko tisíc. Na každej je niečo zaujímavé. Sú na nich obecné a mestské zna-
ky. Takých ako má Súča je málo. V starobe sa dobre

zamýšla nad minulosťou. Na kultúru mala Súča Orlovňu. Tam sa chodilo cvičiť, zábavy sa tam poriadali, prednášky a pod. Kultúrni pracovníci boli učitelia a učiteľky.

V tej dobe mala Súča ve-
lice málo študentov a aj tí
išli za prácou do sveta. U
mladej generácie je dnes ve-
ľmi nutné ovládať jazyky. Ved' už nie sme len Slováci
- sme Európania. Bolo mi tažko pri srdeci keď som navštívil viac miest, že naša kra-
jiná je chudobná. V iných krajinách je vidieť to bohat-
stvo na honosných budo-
vách, postavených aj pred
300 - 400 rokmi.

Celá kultúra a bohatstvo našej vlasti je v nádeji v mladú generáciu. Je staré príslovie „Aký koláč gazdi-
ná upečie, taký sa zje“, „To
čo robíš, je tvoja vďaka aj pre budúcnosť“.

Týmito prísloviami končím svoje spomienky a bla-
hoželám starostovi Bilíkovi k starostovaniu v Hornej Súči. Dnes je aj v Súči viac remeselníkov, ako keď som bol ja mladý, ale aj z tej doby zostalo kúsok práce v dedine ako napríklad - kŕž pri kostole, Chovanec Juraj a Guga, ktorí spracovali ka-
zateľnicu - umelci bez umeleckej školy. Vďaka za ich krásnu prácu.

Biras Janigo Pavel

Domorodci tieto semená po-
usušené cmulajú ako cukríky. Majú veľmi sladkú, ale trochu pálivú chufu. Prekvapený som bol aj velkosťou ananásov, ktoré sú tak 5 až 10-krát väčšie ako tie, čo kupujeme u nás v zelovococh. Banánov je tiež niekoľko druhov, veľké asi 40 cm, ale i malé len 5 cm alebo majú dokonca červenú farbu. Škoda len, že je to tak ďaleko.

J. Koprivňanský

NEDEĽNÁ POSEDA

V nedeľu 29. januára sa uskutočnila akcia, ktorú sme nazvali našim nárečím „Nedeľná poseda“. Hlavnou náplňou tejto posedy bola súťaž v krájaní slízov. Účastníci boli dvojice zástupcov z každej osady, z ústredia a tiež z Dolnej Súče. Pre chorobu sa nezáčastnili súťažiaci z Vlčieho Vrchu

nedeľného popoludnia bolo vystúpenie folklórneho súboru Srňan, ktorý ukázal v polhodinovom programe ako trávia voľný čas mladí ľudia z Horného Srnia. Bola to veľmi pekná akcia so sľubom, že na budúci rok uskutočníme druhý ročník.

Súťažiaci:

Ústredie: 1. Barteková Dana, Zvolenská Mária
2. Bilík Pavol, Bilíkovi-
vá Mária

Dúbrava: 3. Barteková
Jožka, Kopúňová Mária
Závrská: 4. Barišová
Danka, Švajdleníková
Mária

Trnávka: 5. Fáryová
Júlia, Mráziková Valíka
Dolná Súča: 6. Kvasnička Pavol, Kvasnicová Mária

a dôchodkyne z Rokytnice si popletli termín. Na začiatok vystúpil účastník z Dolnej Súče Pavol Kvasnica, ktorý zaspieval dve piesne. S priebehom a podmienkami súťaže všetkých prítomných oboznamovala p. Júlia Čajová, ktorá bola oblečená primerane k akcii a to v súčanskom kroji. Každá dvojica mala pripravené rovnaké pomôcky a potreby a to: zástere, pokryvky hlavy, dosku na miešenie, 1 kg hladkej múky, 2 vajcia, vodu a sami si priнесli výlesek a nôž. Prácu sledovala a hodnotila 4 - členná porota (Gagová Anna, Repová Anna, Bilíkovičová Júlia, Orságh Peter). Súťaž bola odštartovaná prasknutím balóna a trvala 25 minút. Porota mala dosf fažkú úlohu, ale vsadila hlavne na kvalitu a prvé miesto získali Pavol a Mária Bilíkoviči. Na druhom mieste sa umiestnili súťažiaci zo Závrskej a tiež bola udelená cena diváka, ktorú získala osada Dúbrava. Malé pôzornosti od žien z Klubu dôchodcov dostali všetci súťažiaci, lebo vyhrali všetci tí, čo sa zapojili. Veľmi pekným spríjemnením

